

Los abusos de ENDESA

Pressupostos
participatius
o pluja
d'idees

Isabel Sánchez

Vilamajor museu virtual

Driss El Iloui

Les gegantes amb tu

Obrim fronteres!!!

Handbol veterans

Mercat solidari

En els darrers temps estem detectant que arreu de la contrada s'estan succeint diferents esdeveniments on es sol·licita la participació ciutadana. Però també ens adonem que els veïns i veïnes haurien de participar molt més del que ho fan. De raons per no fer-ho segur que en podem trobar moltes: el ritme frenètic del sistema actual és amb molta probabilitat el causant principal d'aquesta anomalia en la participació. Un sistema avalat per uns valors que ens allunyen d'una convivència veïnal potent i, per tant, de la participació en espais, que fins i tot són decisoris, on som convidats a dir la nostra. És per això que des de Vila Veu animem els veïns i veïnes de Vilamajor a participar de forma més activa en el fer i desfer de les decisions de la gestió del nostre territori i de les diferents activitats que les entitats i associacions locals organitzen. Esperem que us agradi el número 2 de Vila Veu. Comencem!

La democràcia i els drets no cauen del cel

FERRAN CALVERA

El passat mes de novembre s'encetava per primera vegada a Vilamajor una prova de pressupostos participatius on els veïns podien decidir el destí de fins a 100.000 € per a inversions. L'Ajuntament donava dues setmanes de temps per tal que els veïns poguessin votar les seves propostes mitjançant urnes a diferents locals del poble i urbanitzacions; també hi havia l'opció de fer-ho via telemàtica, des de casa i fàcilment. L'Ajuntament va fer una bustiada a tot el municipi per informar de la iniciativa posada en marxa. No hi havia cap requisit d'empadronament o edat.

El procés participatiu va estar molt mal plantejat i pitjor organitzat, no calia donar cap dada personal del veí proposant ni hi havia cap límit al nombre de vegades que una mateixa persona podia votar.

Fet el recompte el dia 16 de novembre a la Sala de Plens de l'Ajuntament, el resultat va ser de 188 propostes, 90 d'elles anònimes. Gran nombre de les propostes no van ser acceptades per condicionaments legals o tècnics, de manera que, finalment, tan sols 6 de les més de 100 presentades s'havien recollit dins els pressupostos del 2017.

Dit això, sobta que davant la creixent demanda per part de la ciutadania, de major participació en les decisions polítiques, el procés encetat a Sant Antoni de Vilamajor sols aconseguís mobilitzar el 3% dels seus veïns. Sovint ens queixem que a altres països com Suïssa o Dinamarca fan sovint referèndums per recavar l'opinió dels seus conciutadans en temes importants, mentre que al nostre la democràcia i la participació ciutadana es limita a l'elecció cada 4 anys dels governs que han de regir el nostre poble en els següents anys. Certament als polítics els interessa poc l'opinió dels seus patrocinats, però també és cert que l'acomodació, el passotisme i el desinterès dels ciutadans els acaba donant la raó. La democràcia i els drets no cauen del cel, s'han de guanyar al carrer, a les urnes, i sols si som conscients d'això, podrem construir un futur millor per als nostres fills.

Vila Veu

vilaveu@gmail.com

Vila Veu és una publicació ciutadana sense ànim de lucre, oberta a tots els ciutadans que vulguin expressar la seva opinió, aportar notícies, articles, entrevistes, etc. Només els autors dels articles són responsables del seu contingut, però en cap cas s'admetran articles d'evident caràcter racista, xenòfob i sexista o que violin els principis de respecte i igualtat entre els ciutadans.

El finançament de Vila Veu ha estat possible a través d'aportacions voluntàries.

Configurem la redacció de Vila Veu:

Àngels Dopacio, Ferran Calvera, Carles Garrido, Xavier Filella

Disseny i maquetació:

Xavier Filella

Plens municipals SAV, novembre i de desembre

REDACCIÓ VILA VEU

El Ple no va tenir un ordre del dia gaire interessant. Un dels punts tractava la moció per tal d'augmentar tots els salaris inferiors als 1.000 euros dels empleats municipals, fins a aquesta quantitat. La moció va ser presentada per ERC i CDC i va obtenir els vots de tots els partits del consistori.

En el torn de precís i preguntes el representant de PUSA va preguntar per l'acord de la Junta de Govern en què es negava tramitar la proposta de l'Associació Art i Cultura on es demanava que la Sala portés el nom de Ricard Pujolrà -recentment homenatjat per l'Ajuntament com a referent i impulsor del teatre a Vilamajor-. En resposta al portaveu del PUSA, l'alcaldeessa manifestava que no hi havia prou consens veïnal per fer-ho.

Preguntada l'opinió de l'Associació Art i Cultura sobre el tema de la negativa, van assenyalar-nos que en la resposta a la seva instància en cap cas es parlava de consens, sinó d'unanimitat. La pregunta que ens fem és si ara, per honorar una persona, caldrà la unanimitat de tots els veïns del poble, o si el criteri a utilitzar serà el del consens, però de quanta gent i de quina gent dependrà aquest consens?

Per part de Canvi va preguntar-se la raó per la qual va contractar-se un professional aliè a l'Ajuntament per fer un projecte de remodelació del Patronat, quan tenim en nòmina un arquitecte municipal que podria haver fet sense problemes el mateix projecte a cost zero, i sense haver de pagar els 16.000 € que va costar la broma.

Per últim, va preguntar-se per les retribucions de la policia local, que són notòriament inferiors a SAV que a la resta de municipis. L'alcaldeessa i el regidor d'ERC competent en matèria de recursos humans van manifestar que, legalment, no era possible un augment dels sous de la policia, malgrat ser conscients del greuge envers altres municipis. Això no obstant, per part del regidor del PUSA van oferir-se altres vies com la d'augmentar els nivells dins l'escala o fer una valoració dels llocs de treball, la qual cosa no va ser negada.

Al mes de desembre també va celebrar-se un Ple extraordinari per aprovar els pressupostos del 2017. Els partits de l'oposició van queixar-se un cop més que els pressupostos s'havien tancat i discutit al marge d'ells, i que difícilment podia votar-se favorablement un pressupost on no havien pogut tenir cap participació. No obstant, Canvi va demanar incloure un grapat de mesures d'inversió per un total de 18.000 € a canvi del seu vot favorable. Finalment l'equip de govern no les va recollir dins el pressupost i sols va oferir el compromís d'estudiar-les i executar-les durant el següent any.

També, com a fet remarcable, va abaixar-se la taxa de l'IBI d'un 0,92 a un 0,86 per evitar en la mesura del possible l'augment dels valors cadastrals.

A Sant Pere de Vilamajor està previst dedicar una petita partida dels pressupostos de 2017 a pressupost participatiu

JOHN MACKAY
I MARIA LUCCHETTI

Ho celebrem i confiem que la partida sigui cada cop més important, però abans que res caldrà posar-nos d'acord entre tots sobre què entenem per "pressupost participatiu". Cal distingir un pressupost participatiu d'un concurs d'idees, com el que es produeix de vegades, desvirtuant el veritable significat del terme participatiu.

La diferència rau en el procés d'elaboració de propostes i en el de la presa de decisions. Entenem que participar vol dir poder conversar, debatre els projectes i prendre una decisió comuna. I només en cas de no aconseguir arribar a un consens, plantejar una votació. No pensem que el vot hagi de ser la primera opció, tot i que de vegades pot ser una solució, que sempre serà més compartida que la decisió d'un jurat.

Creiem també que els veïns i veïnes necessiten el punt de vista expert per tal que les propostes s'adeqüin a les possibilitats tècniques i als requeriments legals necessaris, i per això ens sembla necessari que es pugui comptar amb l'acompanyament i l'assessorament dels tècnics de l'Ajuntament en el procés d'elaboració de les propostes, per tal que no siguin després descartades per manca d'adequació a aquests requeriments.

En resum, confiem que aquest sigui l'inici d'un veritable procés de participació que sigui capaç de mobilitzar-nos i entusiasmar-nos al màxim de veïns i veïnes.

(Aquest article va ser escrit abans de la presentació, el dia 3 de març, de la proposta de pressupostos participatius de l'Ajuntament de Sant Pere. Celebrem l'esperit de participació real que planteja aquesta proposta, que queda ben lluny del que s'ha fet a St. Antoni.)

Tancament del restaurant de les Pungoles

FERRAN CALVERA

Al darrer ple del 27 de novembre, l'alcaldesa de SAV responia a una pregunta de l'oposició sobre el tema del tancament del restaurant de les Pungoles, La Terrassa, amb la següent afirmació: "En el contracte entre el Sr. Bosch de Magatzems del Vi (titular de l'explotació) i la Sra. Fanny (persona que, per contracte privat entre ambdós, exercia l'explotació), el Sr. Bosch ha obrat amb mala fe". Pel que sembla l'Ajuntament va cedir l'ús del restaurant al Sr. Boch per tal que l'explotés i, alhora, el Sr. Bosch va cedir el dret a la Sra. Fanny i al Sr. Felipe Garrido a canvi de 40.000 euros.

L'Ajuntament va demanar al concessionari que complís amb un seguit de requeriments tècnics de seguretat contra incendis i salubritat que, finalment, el mateix Ajuntament va entendre que no s'havien complert, de manera que va tancar el restaurant i la persona que realment l'explotava va quedar-se sense feina ni diners.

Preguntat el Sr. Bosch al respecte va manifestar que ha donat compte als seus advocats respecte de les paraules de l'alcaldesa al referit ple, ja que va posar en greu perjudici la seva dignitat i bon nom com a hostaler. Afirma també que l'Ajuntament li va demanar, per poder seguir mantenint obert el restaurant, uns requeriments tècnics més enllà d'allò que pot considerar-se raonable. El Sr. Bosch manté que ha fet inversions de més de 30.000 euros per complir amb les exigències de l'Ajuntament. Dir que el pagament de 40.000 euros fet per la Sra. Fanny eren gots i olles és faltat a la veritat. La cuina i els electrodomèstics eren nous i d'un valor superior al pagat.

El Sr. Bosch manifesta que tampoc la Sra. Fanny ha complert la part del que va pactar-se, ja que no abonava els consums de llum ni aigua, ni tampoc els pagaments fraccionats dels 40.000 euros.

Per últim, la persona que va avalar la Sra. Fanny, el Sr. Felipe Garrido, manifestava al seu facebook que en Tito Bosch havia actuat com un estafador.

Les actuacions al parc de Can Sauleda

FERRAN CALVERA

Fa aproximadament un any, els vells oms del parc de Can Sauleda eren tallats per donar pas a una remodelació integral del parc. Van plantar-se roures i liquidàmbar i va fer-se una gran zona de gespa que ocupava gran part de l'antiga superfície.

A finals de 2016 l'Ajuntament rebia la distinció de "Vila florida".

Viles florides és un projecte iniciativa de la confederació d'horticultura ornamental de Catalunya que va més enllà de propiciar espais agradables, i té com a valors, entre d'altres, la protecció dels espais verds, la millora de la qualitat de vida dels veïns i la conscienciació envers les polítiques de sostenibilitat mediam-biental.

Sobta que el model de parc sostenible passi per tenir una zona de gespa tan extensa tenint en compte els períodes de sequera que cada cop amb més freqüència patim.

Sobta que els arbres comprats ho fossin a Itàlia, sense tenir en compte els productes de proximitat, amb un sobrecost de més de 3.000 € en transport. També sobta que el govern hagi acordat en data 21 de gener de 2017 contractar amb Aigües de Catalunya la canalització de la xarxa d'aigua potable per regar el parc. Una inversió de prop de 18.000 € a afegir als 130.000 que va costar el parc, sense preveure sistemes de captació d'aigua més ecològics i sostenibles.

En resum, la distinció de "Vila florida" no justificava en cap cas les actuacions fetes.

Malestar a la policia local de Sant Antoni de Vilamajor

REDACCIÓ VILA VEU

Els polícies locals de SAV, per mitjà del seu representant sindical, han emès un comunicat on es queixen de la manca de diàleg per part de l'alcaldesa, horaris incompatibles amb la conciliació de la vida familiar, manca de seguretat i protocols per garantir-la, quadrants de servei on de manera reiterada es deixa un agent sol, sense cap suport, canvis de torn d'un dia per l'altre, sous clarament inferiors als de les polícies dels municipis de la zona, i un llarg etc.

Aquesta situació va quedar ben palesa el mateix dia de Reis, on únicament hi havia de servei dos agents i dos comandaments; un d'ells va patir una agressió i va haver de demanar la baixa laboral. El dia 6, una única agent, interina, havia de fer front a tres robatoris al municipi.

Els agents manifesten que en cas que les seves demandes no siguin ateses, no descarten algun tipus d'actuacions. Recentment, com a senyal de protesta, cap policia va assistir a la inauguració de les noves dependències, ni al tradicional aperitiu de Nadal organitzat per l'Ajuntament.

Fets històrics

El terratrèmol de 1448

FERRAN SARRIÀ

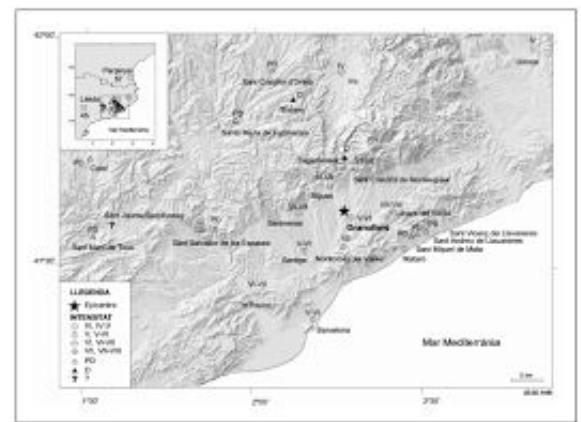
El 25 de maig de 1448 hi hagué un terratrèmol que produí danys de consideració, especialment al Vallès, on es va situar l'epicentre (a prop de Granollers). Tenim dues cròniques:

En Jaume Safont, notari encarregat d'escriure el dietari de la casa de la Diputació i General de Catalunya va escriure:

Divendres, a XXIII de maig MCCCCXXXVIII, al fil de la mitjanit, féu un molt gran terratrèmol en al ciutat de Barchinona e per tot lo Principat de Cathalunya, lo qual féu molt gran dan a moltes possessions axí dins la present ciutat de Barchinona com fora aquella...E fora de dita ciutat, enderrochà lo castell del Papiol e-y matà 111 hòmens, e lo castell de Sentmanat e-y matà un fadrí, lo castell de Montornès, lo castell de Llinàs e sclafà e carafaxà ,olt letjament lo castell de Calaf....e enderrochà part de la sglésia de Materó e part de la sglésia de Granollers, e moltes masies que enderrochà, e féu molt gran damnatge per tota Cathalunya. E en aquest mateix mes de maig s'ic començaren a morir de glànola."

Al Dietari de la Generalitat es diu:

Aquest die divendres, ja passada mitjanit e començant a pendre del dissabte següent, per ço com foch entre XII e una hores de la nit, féu molt gran terratrèmol en Barchinona e per tot lo principat de Cathalunya, lo qual féu fort gran dan a moltes possessions, axí dins la presents ciutat de Barchinona com defora..E fora la dita ciutat enderrochà lo castell Dezpapol e-y matà un fadrí, lo castell de Llinàs..."

Tots dos documents coincideixen que el terratrèmol va causar molts danys a tot Catalunya. La Revista de Girona parla de 108 morts als voltants de Llinars, per posar un exemple, encara que les dades de morts com a conseqüència directa del fenomen es confonen amb les de les conseqüències indirectes, en aquest cas pels efectes de la glànola o pesta.

Per què hi hagué tantes destrosses a la comarca del Vallès? Al llarg dels anys 1447 i 1448 hi ha documentades diverses tempestes amb molta aigua i vent que causaren molts danys a les estructures de les cases debilitant-les, fent-les més febles.

Quina intensitat va tenir el terratrèmol? En el llibre sobre el castell vell de Llinars s'esmenta que aquest fou abandonat sobtadament, i es sap perquè durant les excavacions arqueològiques es van trobar moltes runes sobre els fossar juntament amb objectes quotidians, com restes de menjar. Per l'estructura del castell i els danys causats hi ha la teoria que a Llinars va assolir una intensitat entre VII i VIII, el més intens de tot Catalunya.

Per proximitat, Vilamajor va patir el terratrèmol intensament, amb la consegüent destrucció de nombroses cases, masies i segurament el castell palau. Només la Torre Roja es va mantenir intacta.

Enderroquem l'oligopoli energètic a Vilamajor!

CARLES GARRIDO ESTRADA

Sense entrar a valorar si el model d'estat paternalista és la millor opció per a l'evolució de la nostra espècie, de tots és conegut que vivim en un 'estat del benestar' o així ens ho han fet creure. Això deu voler dir que totes aquelles persones que vivim en un estat que es presti titllar-se 'del benestar' hauríem de tenir, com a mínim, totes les necessitats bàsiques cobertes. No deu ser del tot desencaminat pensar que les necessitats energètiques són una d'elles. Per tant, com pot ser que hi hagi pobresa energètica en un estat dit 'del benestar'? Com pot ser que s'hagi cedit la gestió de béns essencials com és l'energia a empreses privades extractivistes de capital que, sense anar més lluny, l'any 2016 varen acumular més de 5.000 milions de beneficis mentre som dels estats que més car paga el

Com podem permetre que els mateixos polítics que han legislat a favor de l'oligopoli elèctric acabin asseguts en els consells d'administració d'aquestes empreses per recompensar-los 'por los servicios prestados'?

tics que han legislat a favor de l'oligopoli elèctric acabin asseguts en els consells d'administració d'aquestes empreses per recompensar-los 'por los servicios prestados'? És evident que el panorama elèctric a l'Estat espanyol és patètic i vergonyant.

Lamentablement a Vilamajor tenim veïns i veïnes en situació de pobresa energètica, és a dir, que no tenen els recursos suficients per fer front a les despeses del subministrament energètic. Amb la llei de pobresa energètica ha de quedar molt clar que a cap veí ni veïna de Vilamajor, ni d'arreu del territori, cap companyia elèctrica els podrà tallar la llum si estan en una situació de vulnerabilitat econòmica. Les companyies queden obligades abans de consumir un tall energètic a consultar als serveis socials de l'Ajuntament si la persona que no paga es troba en situació de risc d'exclusió residencial, i en aquest cas, serà la companyia qui postposarà el cobrament de les factures i no tallarà la llum.

La llei 24/2015 que ha aconseguit frenar més de 30.000 talls de subministrament a Catalunya preveu que l'Administració ha de signar convenis amb les empreses subministradores perquè siguin aquestes les que posin ajudes a fons perdut o facin descomptes molt significatius per eixugar el deute de les famílies. Tot just fa uns dies, setze mesos després de l'aprovació de la llei, i gairebé un any després de que la comissió promotora d'aquesta llei presentés a la Generalitat una proposta de conveni, arriba una proposta consensuada entre Generalitat, ajuntaments i les quatre diputacions. Una proposta que arriba tard i que presenta mancances, entre altres coses perquè conté ambigüitats que fan que no quedi clara la responsabilitat de les empreses, ja que planteja una corresponsabilitat que deixa la porta oberta perquè, de nou, l'Administració s'endugui la pitjor part (o la part més costosa). L'Administració no hauria de sufragar amb diners públics uns deutes que en moltes ocasions són fruit d'abusos d'aquestes mateixes empreses. És una praxi que s'ha d'evitar, tot i que sol ser la pràctica habitual. Les companyies, i només faltaria, són les que haurien d'assumir en primer terme una situació de pobresa energètica que mai s'hauria d'haver produït.

Un cop repassada la mala praxi sistematitzada de polítics i elèctriques, seria interessant valorar fer un canvi de companyia d'energia tant en l'àmbit particular com dels nostres ajuntaments. Hem de poder exigir empreses que mirin pel bé comú de la societat. Al territori tenim cooperatives energètiques amb uns valors radicalment diferents als de l'oligopoli energètic espanyol. A tall d'exemple, a Catalunya tenim la cooperativa Somenergia www.somenergia.coop/es/ com un clar exponent de canvi de model i Eolpop www.viuredelaire.cat/portada-esp.html com a impulsors de projectes de renovables. Arreu de l'Estat espanyol també s'estan donant experiències cooperatives amb un fort creixement com Zencer, Goiener, Energética, Noxa Energía, etc. Per altra banda, comencen a aparèixer altres empreses fora de l'àmbit cooperatiu com holaluz.com que avancen en contraposició a l'oligopoli imperant.

No podem seguir mirant cap a una altra banda entregant la cullera al monopoli encobert d'Endesa, Iberdrola, Gas Natural Unión Fenosa, EDP i E-On. Diguem NO a les seves males pràctiques! Informeu-vos, documenteu-vos i atreviu-vos a fer el canvi!

Los abusos de ENDESA

MARÍA JOSÉ AUBET
FERRÁN CALVERA

La compañía Endesa, que tiene el monopolio de la distribución de electricidad en Cataluña y en otras CCAA, ha empezado hace tiempo a cambiar, sin previo aviso ni autorización de los hogares, los contadores tradicionales por los llamados contadores inteligentes. Con nocturnidad y alevosía. No nos han dejado margen para poder decidir, como es nuestro derecho, si queremos cambiarlo o no, o si queremos alquilarlo o comprarlo. Endesa impone un único modelo y un único precio de compra o alquiler. Solo con el alquiler la compañía se va a forrar (unos 120 millones de euros al año) a costa de los hogares catalanes. Tenemos tiempo de pensar y decidir hasta el 31 de diciembre de 2018 según la ley estatal, y hasta el 2020 según la Directiva europea que lo ha propuesto.

En varios países, incluido el nuestro, se han creado plataformas para denunciar esta imposición abusiva y exigir una moratoria o directamente la derogación de la Ley/Directiva aduciendo las siguientes razones:

1. La posición de monopolio de Endesa viola artículos básicos de los Tratados europeos y de la Constitución española sobre libre competencia y economía de mercado, las bases mismas de la Europa neoliberal. Al ser la compañía la que fabrica los contadores y a la vez la que suministra la electricidad, el resto de fabricantes (pymes) que no son a su vez suministradores de energía verán como la posición de competencia desleal de Endesa pone en peligro miles de puestos de trabajo y la viabilidad de sus empresas. La CNMC decidió en enero de 2014 dar por bueno el precio de alquiler fijado por Endesa, pero no aportó memoria justificativa alguna sobre su importe, y acaba de archivar (octubre de 2016) todas las quejas y denuncias que se habían presentado.

2. Los nuevos contadores producen radiaciones electromagnéticas;

3. No se pide ni se ha pedido autorización previa a los usuarios ni se les ha avisado antes de proceder al cambio, como habría sido preceptivo. El alquiler de los aparatos supone 0,98 € al mes, pero a Endesa le cuestan menos de 20 € fabricarlos en China. En cambio, el precio de compra para un usuario es de más de 100 €, más el coste de las revisiones y su homologación por industria. En resumen, el 97% de los usuarios acaban aceptando el alquiler para evitar problemas.

4. La supuesta "eficiencia energética" que se pretende con este cambio es de momento pura teoría, es más, en el caso de que tengamos placas fotovoltaicas y enviemos nuestro excedente a la red, al poner este tipo de contadores "inteligentes" consideran que la energía vertida en la red es energía consumida y por tanto te facturan por ambas, ya que el contador es bidireccional.

5. No es cierto que estos contadores supongan un ahorro en nuestra factura, más bien todo lo contrario.

Algunos ayuntamientos catalanes ya han empezado a reclamar una moratoria de la Ley y de la Directiva. Los habitantes de St. Pere y St. Antoni de Vilamajor debemos exigir también a nuestros ayuntamientos que se unan a esa exigencia de moratoria, instando a que esa petición llegue al Parlament, a la Generalitat, al Parlamento español y a l@s eurodiputad@s que supuestamente nos representan y que deberían haber alertado a la población hace tiempo, pues la Directiva europea data de 2009 (Directiva 2009.72/CE).

1. Creus que Sant Antoni és un poble on hi ha una bona acollida de cara als immigrants?
2. Com penses que ha de ser l'educació en els col·legis per a un nen que acaba d'arribar al nostre país?
3. De quina manera creus que es poden integrar millor a la vida quotidiana del poble?
4. Coneixes la mesquita? Saps que està oberta perquè la gent els conegui i fins i tot ensenyen àrab als nens que vulguin?

Rosa (El castanyer)

1 -Jo trobo que els pocs que conec estan bastant integrats. Sempre hi ha hagut molts "negritos" que jo he conegut de nens, que els han cuidat gent que conec i veïns i han estat molt incorporats. Després hi ha la comunitat àrab, que són els que no veig tant amb nosaltres.

2 -Jo no tinc nens, per això no puc jutjar gaire. Sí que crec que pel tema de l'idioma, per exemple, sí que se'ls ha de fer, quan arriben, una educació personalitzada, per posar-los una miqueta al dia, però sempre amb acompanyament de grup per no separar-los de la resta. Si no, estàs fent grups o guetos que no ajuden a ningú. També s'ha d'implicar els altres nens perquè juguin amb ells.

3 -Abans recordo que l'Ajuntament organitzava festes africanes, amb dinars, activitats culturals... Els dinars criden molt a la gent. Organitzar entre tots coses, però sempre a través de l'Ajuntament.

4 -No sabia que hi havia una mesquita i desconeixia totalment això. És evident que falta molta comunicació entre nosaltres.

Hugo

1 -Per la meua manera de veure-ho crec que sí, que la gent se sent molt acollida per la gent del poble. No veig que hi hagi cap problema.

2 -Crec que l'educació s'està fent bastant bé perquè el mètode d'ensenyament és el mateix i d'aquesta manera s'estan integrant molt bé.

3 -Fent que l'Ajuntament organitzi activitats destinades a la integració i,

per exemple, més extraescolars perquè tots els nens estiguin més junts

4 -No, no en tenia coneixement. Em sembla molt bona idea.

Alicia

1 -Creo que sí, incluso que a veces se tiene más consideración con la gente de fuera que con los que somos de aquí.

2 -Dependiendo de la edad. Posiblemente, los pondría juntos un año para

adaptarse y aprender el idioma, y luego, poco a poco, los iría integrando en la medida de su adaptación.

3 -Creo que ellos tienen más posibilidades que nosotros. También hay que decir que los que son extranjeros y vienen de otros países, tienen más necesidades y por eso tienen oportunidades que los de aquí desprecian a la hora de encontrar trabajo. No tienen problemas a la hora de ser basureros o de recoger cartones o de recoger piñas. Cosa que los de aquí, todo hay que decirlo, no. Son más delicados.

4 -Pues en mi opinión, preferiría que cuando yo voy a pedir trabajo, ya que pago más de 25 impuestos en este ayuntamiento, me dieran también permiso a mí (o a quien sea) para trabajar y no montar tantas mezquitas y tantas iglesias. Lo vería bien siempre que se sean también más flexibles en cosas más importantes. Por ejemplo, yo quiero trabajar en este pueblo y no me dan permiso, sin embargo ellos tienen unas prioridades y unas ayudas que nosotros no tenemos.

Albert

1 -Suposo que dependrà de les persones però crec que en general sí, que la gent tenim bon caràcter i tractem bé la majoria d'immigrants. Segur que hi ha gent racista que no ho fa correctament però jo veig que la majoria del poble és prou conscient.

2 -És important que es puguin integrar amb la gent. Però el que també és veritat és que s'ha de fer alguna educació una mica especial, sobretot en el tema de l'idioma. Ja que depenent de l'edat que tinguin els nens, els pot costar i pot fer que vagin a un ritme que no sigui l'adequat per poder seguir a la resta en el ritme de la classe.

3 -Organitzant activitats que siguin comunes per a tothom, no han de ser necessàriament destinades a una o altra cultura, sinó que siguin comunes per a tothom però respectant sempre les diferències de totes les cultures, incloent-hi la nostra. Sempre amb el suficient respecte i tolerància cap a les nostres diferències culturals i de religió.

4 -No, no en tenia ni idea. Em sembla bé, el que passa és que a mi el tema religiós no m'interessa, com tampoc vaig a l'església. Penso que amb un altre tipus d'activitat participaria més, però vaja, que em sembla molt bé.

Entrevista amb la Isabel Sánchez,

voluntària a Càrites i botiguera local

REDACCIÓ VILA VEU

Fes-nos una breu descripció de tu mateixa. Edat. lloc naixement, temps que fa que vius al poble, aficions, etc. També ens caldria una foto teva.

Sóc la Isabel Sanchez Mayol, vaig néixer l'any 64, tinc 53 anys i en fa 49 que visc a Vilamajor. M'agrada el contacte amb la gent i sóc aficionada a l'arqueologia.

Isabel, quan fa que regentes la papereria i a què et dediques abans?

Per circumstàncies de la vida, la meua família va traslladar-se a viure a Sant Antoni quan jo tenia 4 anys. Fa 25 anys vaig començar a encarregar-me de la botiga i segueixo dedicant-m'hi a dia d'avui. De fet des dels 9 anys ja donava un cop de mà als pares en el comerç. També vaig treballar a una pastisseria a Barcelona, un any, més que res perquè els pares volien que sabés què era treballar fora de casa.

En el teu dia a dia sovint copses l'opinió de la gent que compra els diaris al teu establiment. Quines creus que són les preocupacions dels veïns de SAV?

Cada persona té una opinió i preocupacions diferents de la resta, no sabria dir-te. A mi personalment em preocupa l'estat de les voreres.

A més de dedicar-te al comerç, tu tens una faceta social molt marcada. Ets membre de Càrites i treballes en el banc d'aliments. Creus que funciona bé? Quanta gent necessitada passa cada mes pel local de Càrites? Què oferies a les persones sense recursos?

Càrites a Vilamajor va néixer fa 7 anys, està agrupat amb St. Pere. Actualment tenim 433 usuaris que demanen la nostra ajuda. A part dels ajuts en aliments, també tenim un servei de psicologia, advocat, rober, repàs per als nens, alfabetització, etc. Actualment som 32 voluntaris La veritat és que funciona prou bé.

També, cada any acull un infant procedent dels territoris de l'antiga colònia del Sàhara, nens i nenes sahrauís. Com i per què vas decidir participar en el programa? Què t'ha aportat? S'estableixen vincles afectius duradors amb els infants un cop deixen de venir a Vilamajor?

Els pares van ser els primers que van començar amb aquest programa, i després va continuar la meua germana mitjana. Tots hi participàvem quan venien els dos mesos d'estiu. Venien amb poc més que la roba que portaven a sobre. Nosaltres els donàvem la roba, el menjar i sobretot el màxim d'afecte i amor. D'això fa ja 19 anys, que és quan va començar a Vilamajor aquest programa solidari.

Com a membre de l'Associació de Comerciants, com veus actualment el comerç al nostre poble? Creus que des de l'Associació s'està fent una bona feina?

La veritat és que molt parat, cada vegada més gent compra fora del municipi. És molt fàcil agafar el cotxe i comprar en grans magatzems. De l'Associació de veïns prefereixo no opinar.

Ets una persona molt coneguda al poble, per la teva feina parles amb molts vilamajorins i per la teva tasca social coneixes la situació real de la gent més necessitada. No has pensat mai a fer aquesta tasca des d'un vessant polític?

Mai m'ha agradat la política. De fet fa uns anys algun partit polític ja va oferir-me la possibilitat d'anar a les seves llistes, però no vaig voler. Sols demano que els polítics facin bé la seva feina i que hi hagi unió entre ells.

Avui parlem amb en Driss El Ilai

ALI EL AZIZ

Presenta't Driss...

D: Em dic Driss El Ilai. Vaig néixer el 1979 al Marroc. Fa vuit anys que visc aquí a Catalunya. Estic casat, pare d'una nena d'un mes que es diu Aïsha.

Estic content de viure aquí a Sant Antoni. Puc dir que és la meva primera terra. Aquí he trobat moltes coses bones que no estan en el meu país, el Marroc. Allà hi ha més dificultats. Aquí, com a tot arreu, falten coses, però en general està força bé.

Ali: Sé que treballes aquí a la Pizzeria SUI.

Driss: Sí, des de fa 5 anys.

A: Estàs bé en la teva feina?

D: Estic bé i no estic bé. Sobretot econòmicament, no guanyo suficient perquè treballo poques hores. Tinc una família i ara una filla. Però puc anar tirant mirant de no comprar tantes coses no necessàries.

A: Com a ciutadà immigrant, què creus que s'ha de canviar per poder viure bé? Què creus que falta? Com ha de ser aquest poble? Has dit que aquest és el teu primer país i que estimes aquest poble...

D: No hi ha grans coses que faltin. Quantes més coses hi hagi més problemes hi haurà. Potser demanar als governants que atreguin més indústria per així disminuir l'atur, i també fer més festivals i activitats culturals per atreure més turisme i generar més feina. I per altra banda, veig que per part dels partits polítics hi ha una marginació cap als immigrants. El governs locals no s'apropen a ells ni els conviden a participar i escoltar les seves opinions, tot i que conviuen. En l'àmbit educatiu, per exemple, estaria bé que en la biblioteca hi hagués llibres en altres idiomes que els locals i l'anglès. Si hi hagués llibres i diaris en àrab animaria a la lectura dels marroquins i es sentirien bé. S'aproparien a la biblioteca, i així també molts fills de marroquins podrien llegir en el seu idioma. Socialment, per fortuna, el 80% dels veïns no són racistes. Es comporten amb la comunitat immigrant amb total normalitat, i per això dono les gràcies als autòctons d'aquí. Em sento un d'ells.

A: D'aquí a uns anys la teva filla anirà a l'escola. Com vols que sigui l'escola i l'educació?

D: M'agradaria que fos una escola on la meva filla es senti lliure i acceptada, i si, per exemple, ella vol portar el mocador algun dia, que pugui fer-ho lliurement. Això em sembla democràtic. Hi ha institucions i escoles que estan prohibint portar el mocador, però per a mi, portar-lo de forma voluntària és un dret de llibertat.

A: En altres països com França, en les ciutats, hi ha escoles on només hi ha immigrants i no hi ha nens francesos d'origen. S'han format com escoles gueto. Aquí, en canvi, l'escola és més diversa, conviuen marroquins, senegalesos, gambians amb gent d'aquí. Hi ha escoles

que pengen imatges, posen cançons, parlen de les tradicions dels països d'origen dels alumnes... Què en penses de tot plegat?

D: Per mi el nen o la nena de pares immigrants ha de sentir que és d'aquí, han nascut aquí i això és la seva terra. Per a ells, el Marroc és simplement una història, l'origen dels seus pares. Per mi són nens catalans. Han d'aprendre tot el que hi ha aquí i reconèixer que són al seu país. Sense oblidar els seus orígens i la cultura dels seus orígens, però això ho han d'aprendre a casa. Ells han de sentir que pertanyen a Sant Antoni. A França, per exemple, molts nens francesos d'origen marroquí no es senten francesos, els han fet creure que no eren francesos i per tant es senten totalment marginats, i no es pot esperar res de bo d'una persona marginada. Molts veuen que l'única sortida és la religió i alguns d'ells acaben radicalitzats, sense base social, i fins i tot acaben formant part de grups terroristes. En canvi, si el nen es sent d'aquí, es sent estimat i que pertany al poble mai farà mal a aquesta terra, se l'estimarà.

A: De quina manera els immigrants podeu participar en activitats socials i culturals amb els autòctons? Tinc la sensació que no hi participeu gens.

D: Hi ha immigrants que tenen moltes coses a dir i a aprendre, però no troben l'oportunitat. És una cosa dels immigrants, però també dels autòctons. Els autòctons no visibilitzen la porta d'entrada dels immigrants i els immigrants no busquen la porta per entrar a la zona dels autòctons. Crec que és fonamental que la gent d'aquí, sobretot les institucions, puguin fer ús de nosaltres, dels nostres costums, de la nostra cultura per enriquir-nos mútuament.

Nosaltres tenim una associació reconeguda que es diu 'El Ghufra' i fem activitats. Però ni l'Ajuntament, ni els partits polítics, ni cap institució s'apropen per saber què fem. Volem potenciar les activitats per als infants, i vull fer un grup de teatre.

A: Però que espereu de les institucions?

D: En el cas de l'Ajuntament, volem suport, però no material, sinó, per exemple, una sala per al grup de teatre que vull iniciar...

A: Quines activitats més feu?

D: No fem gran cosa, però de tant en tant, fem un te, un sopar... i parlem de com estem i quines necessitats tenim. Ens ajudem tant materialment com moralment. Però les activitats més importants que fem són les d'àrab amb els nens. Entenem que és molt important que els nens aprenguin més d'un idioma, que aprenguin altres cultures. Veiem que la gent s'està tornant més materialista que humanista. També amb els idiomes. S'estudia l'anglès com a idioma material, com a eina de futur, per al treball i per al currículum. Però no per cultura. Crec que

tot això material, sense cultura i sense educació no val per a res. És necessari una educació amb consciència.

A: Aquí al poble teniu una mesquita, heu trobat algun problema?

D: En cap moment. L'Ajuntament ens va facilitar els papers i permisos per tenir-la. Ens agrada que ens vinguin a visitar i ens preguntin com estem. Hi ha molt males interpretacions sobre la mesquita i la nostra religió. Per això estaria bé que la gent d'aquí vingués a la mesquita perquè veiessin què fem, de què parlem, com organitzem les activitats... També voldria agrair al capellà de l'església de Sant Antoni que ens va venir a visitar, ens va donar suport moral i també material perquè poguéssim comprar pintura i material de construcció. A la mesquita som tots germans i el més important és la bona convivència. Paguem nosaltres les despeses de llum, aigua i manteniment.

A: Has dit que us agradaria que la gent d'aquí s'apropés a vosaltres i que 'les portes estan visibles i obertes'...

D: Las portes sempre estan obertes, tothom és benvingut, podem seure, parlar, explicar i compartir allò que creguem.

A: Has dit que els vostres fills van a classe d'àrab a la tarda després de l'escola. Poden portar-hi els seus amics?

D: I tant! Els seus amics són els nostres fills també. Els pares immigrants paguen 10€ per comprar material en àrab. Si venen nens d'aquí no hauran de pagar res, i podran aprendre àrab gratuïtament. Seran molt benvinguts. Aquest país ens ha obert les portes i ens ha donat molt!

A: Com a última pregunta et volia demanar què en penses del refugiats i de la guerra a Síria. Saps que

aquí a Vilamajor hi ha un grup de persones treballant per l'acollida de refugiats?

D: Jo també demano que els acullin i dono les gràcies a les persones de Vilamajor que fan aquesta tasca. La guerra de Síria és una guerra política i econòmica. Les persones que escapen de la guerra és obvi que haurien de ser acollides. Hauríem d'unir-nos tots contra aquestes guerres i contra el primer món que té interessos econòmics en les guerres.

Crònica de *L'altra frontera*

PER FRANZ SCHLÖSSER

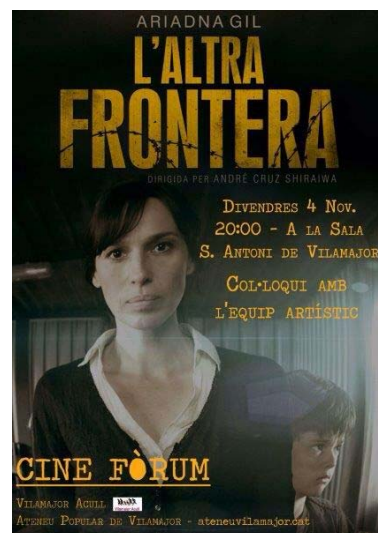
Fruit de la col·laboració entre l'Ateneu Itinerant i Vilamajor Acull es va projectar a La Sala de Sant Antoni el film *L'altra frontera*, una producció de Cine de Garage. La projecció va comptar amb la presència del seu director, André Cruz, i també del director artístic, Oriol Puig. Els dos van participar en el fòrum posterior a l'exhibició.

D'entrada volem destacar que l'activitat va ser tot un èxit de públic -unes 80 persones- la major part de les quals van quedar-se després a debatre sobre diferents aspectes de la pel·lícula.

En conjunt es pot dir que la majoria dels assistents varen rebre amb força interès la història que el film proposa: una visió entre despietada i extremadament crítica de la tragèdia dels refugiats o, millor dit, del

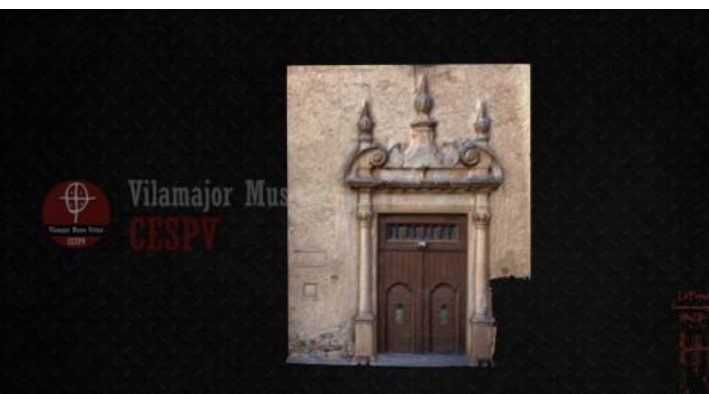
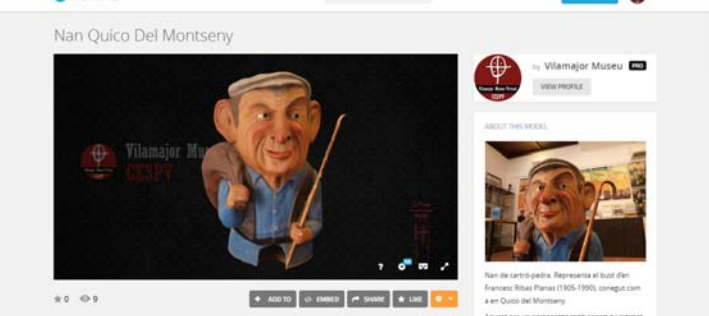
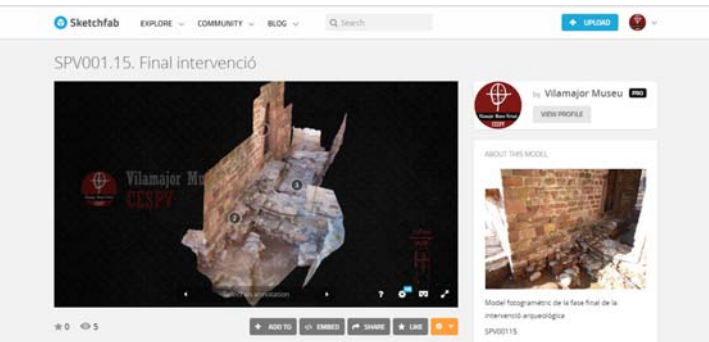
tracte que reben per part del sistema que hauria de ser l'encarregat d'acollir-los. Un film amarg, on, si es vol, no hi ha bons ni dolents però sí víctimes i botxins a partir de les peripècies d'un grapat de personatges entre els quals destaquen Hannah -meravellosament interpretada per l'actriu Ariadna Gil -el seu fill de deu anys, León -Biel Montoro-, i també l'intrigant i fosc Claus -Gonzalo Cunill.

El debat, potser pel fet excepcional de comptar amb dues persones rellevants de l'equip artístic, va girar més al voltant de les dificultats per fer realitat un projecte cinematogràfic d'aquestes característiques -pressupost mitjà, film no comercial, d'autor, etc.- i de les peripècies del rodatge -la major part es va fer a Lituània- que de l'argument en si.

Inauguració pública del Vilamajor Museu Virtual (VMV)

JORDI NOGUÉS GARCÍA,
(LA FORÇA. EXCAVACIONS ARQUEOLÒGIQUES)

El propassat dia 16 de desembre es va celebrar a Sant Pere de Vilamajor una presentació cultural de força rellevància.

La pluja no va aconseguir deslluir un dia tant significatiu i s'hi van aplegar un bon nombre d'autoritats polítiques i culturals locals, així com prop d'un centenar de ciutadans dels municipis propers, atrets pel seu interès particular pel món cultural en general i en concret per les noves tecnologies aplicades a la difusió del patrimoni.

En aquest acte es va dur a terme, entre d'altres presentacions, la inauguració del Vilamajor Museu Virtual (VMV).

Tal i com es va mostrar en la visita guiada inaugural, realitzada pel mateix desenvolupador del projecte -l'arqueòleg local Jordi Nogués-, el VMV és un espai virtual del visor 3D en línia allotjat dins la plataforma Sketchfab®, en concret en l'àmbit dedicat al patrimoni cultural ("Cultural Heritage").

Aquest museu virtual s'origina amb la pretensió de digitalitzar (en la mesura de les possibilitats reals, ja que es tracta d'un projecte realitzat de forma totalment altruista) tots els elements patrimonials conservats i estimats pels municipis de Sant Antoni i Sant Pere de Vilamajor (ja que, com molts de vosaltres sabreu, aquests disposen d'unes arrels històriques comunes).

Actualment, el VMV permet observar i documentar-se, de forma totalment gratuïta, sobre més d'una vintena de models fotogramètrics de peces rellevants del nostre patrimoni cultural (folklore, arqueologia, patrimoni eclesiàstic...). I en les properes setmanes s'anirà incrementant el seu fons amb successives implementacions de nous models (en aquesta ocasió la majoria corresponents a Sant Antoni de Vilamajor).

Per poder-nos localitzar més fàcilment a la xarxa us adjuntem els següents enllaços d'interès:

Vilamajor Museu Virtual (Sketchfab®) <https://sketchfab.com/museuvirtualvilamajor>

Vilamajor Museu Virtual (Facebook®)

<https://www.facebook.com/vilamajormuseuvirtual>

Un any d'Ateneu

ATENEU POPULAR DE VILAMAJOR

L'Ateneu Popular (Itinerant) de Vilamajor complim el segon any de vida plens d'energia i amb molta il·lusió de portar noves eines per compartir.

S'ha de dir que l'Ateneu va néixer amb la voluntat d'impulsar teixit social i veïnal, solidaritat i cooperativisme, cultura popular, formació multidisciplinària, esperit crític... i que som un grup independent.

Al llarg de l'any 2016, hem desenvolupat diverses activitats, però a la vegada també hem possibilitat altres sinergies amb el poble, propiciant la creació de diversos corrents creatius.

Com a activitats d'Ateneu obertes a tothom hem realitzat una jornada d'agroecologia i sobirania alimentària a Sant Pere de Vilamajor a mitjans de febrer, on vam poder escoltar la veu de diversos productors locals, de reconeguts activistes de l'agroecologia, així com el testimoni d'algunes cooperatives de consum local, a més de gaudir d'un saborós cuscús.

Al maig vam desenvolupar un torneig de voleibol a Sant Antoni, on vam gaudir de l'esport i de la companyia. Els fons recollits en aquesta activitat (aportacions voluntàries) van ser destinats a l'associació Vilamajor Acull.

L'u de novembre, per segon any consecutiu, a la plaça del poble de Sant Antoni i al voltant del foc, vam fer una jornada obrint un espai on veïns i veïnes van poder tractar un tema que avui dia massa sovint és tabú: la mort. Vam seure plegats per compartir vivències, reflexions, sentiments..., també contes, cançons, poemes, històries... sobre aquest aspecte irremeiable de la nostra condició d'humans.

També dins l'Ateneu hem creat un grup de cinema que ha portat una programació estable de cinefòrum, amb ànim de visionar i debatre diversos fets de la vida. Hem projectat pel·lícules com *Mandarinas*, que va propiciar un reflexiu debat sobre l'absurd de les guerres, *El viaje de Chichiro*, que va donar lloc a un interessant debat amb participació de nens i nenes, *Barrio*, *Langosta*, etc. Finalment hem aconseguit que sigui La Sala de Sant Antoni el lloc estable i habitual de les sessions de cinefòrum, que se seguiran celebrant mensualment, en principi l'últim divendres de mes.

Va néixer un altre grup ideat com un taller de plantes per descobrir el món vegetal que ens envolta i la seva relació amb nosaltres, que es reuneix al centre Cívic Pi Novell de Sant Pere. Dintre d'aquest taller hem après a elaborar cremes corporals, diverses begudes a partir d'herbes, com la ratafia o el cava de saüc, i moltes coses més.

Hem participat a la fira del llibre de Sant Jordi a Sant Antoni, muntant una parada de venda de llibres que va estar molt concorreguda.

També hem realitzat algunes sortides, sent la més significativa l'assistència a la Fira d'economia solidària que va tenir lloc a Barcelona.

Hem començat el 2017 celebrant ja per segon any consecutiu un dinar popular al parc de Can Sauleda, al qual han assistit un centenar de veïns i veïnes que han compartit una escudella i una estona de conversa, a més d'un fantàstic espectacle de poesia musicada a càrrec de Núria Domènech i Mari Muñoz, i moments de música amb una coral improvisada, amb la cantant Sílvia Tomàs i amb altres actuacions espontànies.

Tenim la intenció d'anar consolidant les propostes ja iniciades i anar-ne incorporant de noves, sempre oberts a les iniciatives dels veïns i les veïnes. El nostre propòsit és que les persones de Vilamajor ens anem coneixent i puguem compartir moments de joia i de reflexió. Si voleu contactar amb nosaltres ho podeu fer en aquest correu: info@ateneuvilamajor.cat o en la pàgina www.ateneuvilamajor.cat

parlem sobre la mort
vora el foc amb moniatos i castanyes

diumenge 1 de novembre
19h a la plaça la vila de st. antoni de vilamajor

ateneu itinerant de vilamajor
www.ateneuvilamajor.cat

Veus de l'Àfrica a l'Ermita

Nakany Kanté
amb Juan Andres al baix i Brahima Diabaté al balafon

DIJUMENGE 5 DE MARÇ A LES 12H
ERMITA DE SANT LLEIÀ
SANT ANTONI DE VILAMAJOR

Entrada: Taquilla inversa

Organitza:
Ateneu de Vilamajor
Vilamajor Social Club

ateneuvilamajor.cat
facebook.com/ateneuvilamajor

“Les gegantes amb tu”. Un projecte solidari

REDACCIÓ VILA VEU

Entrevistem a la Mercè Torrell i l'Albert Climent, responsables del projecte.

Vila Veu (VV) : "Les gegantes amb tu". Un projecte solidari. Com comença això? De qui és la idea?

Mercè Torrell: Mira, el novembre del 2015 em van detectar un càncer de mama. Aleshores un company de la feina em va dir: "Va, et proposo un repte: que facis una trobada de gegantes i gegantones, que no s'ha fet mai i de passada recapteu fons per al càncer de mama". I jo al principi em vaig quedar una mica així, com volent dir: "Ostres que tinc un càncer, i aquest de què va?". I aleshores anava pensant, anava pensant i un dia, sopant, ho vaig deixar anar a casa. I a la meua filla se li van posar els ulls brillants. "Ostres mama, que xulo!". I vam dir: "Va, tirem-ho endavant!". Anem a buscar la colla gegantera. Perquè fer una trobada de gegantes, nosaltres no ho podem fer sense la colla. I va ser així com ho vam proposar.

Albert Climent: Teníem reunió de Junta, érem aquí mateix i es va presentar la Mercè i aleshores la vam escoltar i ens va proposar aquest repte. Clar, tot seguit vam dir que sí. Dius que sí, no?, però un cop surts d'aquí, de la reunió, arribes a casa i bé... Comences a preguntar-te: "Hem dit que sí a què i com?". És clar, nosaltres som una colla gegantera. El que fem és passejar els gegants i dur el nom del poble per tot Catalunya, no? Però dintre de la nostra capacitat, de la nostra poca idea, de la nostra... Tota la gran il·lusió que teníem, doncs... Escolta, que vam tirar endavant i la gent ha respost prou bé.

VV: D'acord, aquest és l'origen, però la implicació del Vall d'Hebron?

Mercè: Per començar vam dir, bé, a veure, com ho hem de fer, no? El primer que hem de fer si volem recaptar diners és saber on han d'anar a parar. Vull dir,

que la cosa es vegi clara des del primer dia i que sigui transparent. Ens vam posar en contacte amb la Vall d'Hebron, amb l'institut de recerca, el VHIO*, i va venir en Sergi Cuadrado, que és l'adjunt de direcció. Va venir un dissabte aquí, vam fer una reunió i ens va explicar tot el que feien i com ho feien i el tema dels donatius, i ens va dir que si el que volíem era recaptar per un tema de càncer de mama, ells ens oferien un dels projectes que tenien engegats i els nostres diners anirien a parar a aquest projecte concret.

VV: L'estudi de les alteracions del càncer de mama.

Mercè: I llavors així va ser. Ens van enviar el projecte, ens el vam mirar, ens va agradar i vam dir de tirar endavant. El 90% del que recaptéssim aniria al Vall d'Hebron i el 10% aniria a Oncovallès, com una ajuda més directa a les persones afectades per càncer i els seus familiars, que estan fent una tasca que també està molt bé. Quan expliquem que és per al càncer de mama i un projecte del Vall d'Hebron doncs... paraula màgica. És una garantia.

VV: Evidentment. Jo vaig ser-hi el dia de la presentació de la campanya a la Fàbrica, que va venir la doctora...

Mercè: La doctora Saura

VV: Això. La doctora Saura. Va ser perfecte per donar garanties i credibilitat al projecte. I arriba el dia i ho feu. Ompliu l'avinguda Maria Cristina. Això no és qualsevol cosa, representa un esforç d'organització brutal. Com us ho va fer per...?

Mercè: Bé, suposo que hem arribat fins aquí perquè no érem conscients d'on anàvem. Però vam fer la presen-

tació. Vam dir, a veure, nosaltres sols això no ho podem fer, necessitem gent, la colla és petita. Necessitem voluntaris que ens ajudin. Doncs aquell mateix dia va sortir un noi que ens ha portat la pàgina web de franc. Nosaltres li anàvem passant la informació i ell anava pescant del facebook i d'allà on podia i ha anat tenint la cosa actualitzada; va sortir un gestor que ens ha portat tota la gestió dels comptes de franc. La comptabilitat, el tema amb hisenda i tot el paperam i paperots. Bé, aquell dia van sortir un munt de voluntaris que han estat treballant en aquest projecte, que no han estat la cara visible però que ha fet una feina increïble. I llavors, doncs bé, era qüestió de posar-se en contacte amb totes les colles geganteres de Catalunya. En principi no ens van fer gaire cas, no ens creïen.

Albert: Ningú.

Mercè: Ningú ens creia, clar. "On van aquests? Què diuen que volen anar a Barcelona?"

Albert: (Rient) Sant Pere de què?

Mercè: (Rient) Sant Pere de què? I on aneu, i...? Bé...

Albert: Ha sigut difícil. Ha sigut molt difícil.

Mercè: Sí. Ha sigut difícil.

Albert: De convèncer, de deixar-te veure, d'expressar-te. Osti, de donar a conèixer aquesta entitat. Ha sigut difícil. El que diu la Mercè. No hem sigut conscients del que anàvem a fer. Jo crec que ara som conscients del que hem arribat a fer. La tasca que hem fet i que hem realitzat que, bé, ha sigut brutal. Hem tingut dies de riure, hem tingut dies de plorar, hem tingut dies enfadats, hem tinguts dies que ens hem fotut tots amb els colzes pegats a la taula i a treballar. Han sigut set mesos brutals, brutals, o sigui... tot eren presses però sense pressa, al mateix temps. Osti, hem de fer això! Bé tranquils, ja es farà, ja sortirà. Però osti, que arriba el dia i les coses per fer! El més complicat ha sigut Barcelona.

Mercè: Barcelona!

Albert: Barcelona ha sigut una cosa... Entrar a Barcelona era el nostre objectiu. Anar a l'avinguda Maria Cristina. Però ha sigut molt i molt difícil. Potser era ignorància nostra de no saber fer les coses. Perquè no ho havíem fet mai. A vegades fèiem tard. Ens ha faltat temps per a algunes coses. Però entrar a Barcelona... Déu n'hi do. Déu n'hi do!

VV: Omplir l'avinguda M. Cristina des de plaça d'Espanya fins a les fonts de Montjuïc... És brutal. És un tram molt llarg. Quantes gegantes i geantones hi havia?

Mercè: Hi havia més de vuitanta colles, perquè aquell dia, a última hora, van venir colles que no ens havien enviat la preinscripció. Hi havia cent trenta-nou figures femenines. Músics, més de tres-cents.

Albert: La música va ser l'altra gran sorpresa que ens vam emportar.

Mercè: En Radiales, que és de la colla i és músic, va dir: "Jo faré la música per a aquest dia. Una música especial. I va fer les tres cançons".

Albert: Tres parts. Una era "La lluita", l'altra es deia "Mercè" i...

Mercè: I "Viure". Era com que tu estàs vivint, com que et ve una cosa i has de lluitar, que era aquella del mig que era més lenta, i llavors l'última que era "doncs ja me n'he sortit, vivim!" És clar, la història d'aquesta música la gent no la coneix. La coneixien els músics perquè havíem enviat tota la informació. Hi havia tres tipus de veus, perquè tothom pogués tocar. Els que en sabien més i els que en sabien menys. I jo anava avisant a en Radiales: "Que tens tants músics, que tens tants timbals i tant grallers". És clar, a mi m'arribaven les inscripcions i jo anava comptabilitzant. I ell em deia: "Bé, d'acord. Bé, sí". I quan va veure tota aquella gent... Aquell dia es va quedar un noi allà i li va dir: "Jo tocaré la tarota amb tu. La tercera veu". Això el va acabar de desmanegar, és clar. Jo no he vist mai en Radiales plorar i aquell dia...

Albert: Vam plorar tots perquè aquell va ser un dia molt emotiu.

Va ser el dia de la traca final. La culminació de moltes i moltes hores de feina.

VV: Ho tornaríeu a fer?

Albert: (Rotund) Sí.

Mercè: Ostres...

Albert: Jo sí. Saps per què ho tornaria a fer?

Mercè: Sí, perquè ara tenim el coneixement per saber per on hem de començar.

VV: Està clar que tota aquesta experiència no es pot resumir en una entrevista. Necessitaríem hores per resumir-la i un munt de pàgines. Què us sembla si ho deixem aquí?

Mercè: Per nosaltres... Només una cosa.

Que farem una cloenda, a la Fàbrica. Com quan vam començar. Per passar comptes. Però també, i sobretot, per donar les gràcies.

Albert: Exacte. Volem donar les gràcies a totes les persones voluntàries que han col·laborat en una cosa o altra. A totes. Moltes. Les cosidores, mateix, per exemple. Sobretot de Sant Pere. Però també de tot arreu. Persones que no coneixem, anònimes.

Mercè: Però que sense elles això no hauria estat possible.

*** Vall d'Hebron Institute of Oncology**

Mail: lesgegantesambtu@gmail.com

Web: www.lesgegantesambtu.org

Facebook: <https://www.facebook.com/lesgegantesambtu/>

Twitter: <https://twitter.com/gegantesambtu>

SEROTONINA, la causa del suïcidi?

ÀNGELS DOPACIO

Poques coses hi ha a la vida tan dures com que algú a qui estimes, et digui "Em vull morir".

I pitjor si saps que ho diu de veritat, que ho està sentint. Cada vegada més persones han de passar per aquest pas, tant per fills, parelles, familiars, amics...

Darrerament, al nostre poble, hem viscut alguns casos, que ens han fet a tots molt de mal.

Moltes vegades veiem impotents que l'ajuda rebuda per part de metges, familiars i amics, no és suficient.

Què passaria si ens diguessin que això, en molts casos, pot ser degut a una intolerància alimentària, a un aliment que no ens fa bé o a la falta d'una hormona?

Us ensenyarem com ens pot afectar la serotonina pel que fa a la depressió i moltes vegades, lamentablement, al suïcidi.

Començarem per explicar que la serotonina és un neurotransmissor involucrat en una àmplia gamma de processos fisiològics i de comportament, com són la regulació cardiovascular, la respiració, la termoregulació, l'estat d'ànim o l'aprenentatge, entre altres, i juga una part important en una sèrie de trastorns psiquiàtrics: trastorns d'ansietat, depressió, esquizofrènia...

És per això que una activitat serotoninèrgica baixa s'associa amb la depressió i el comportament suïcida. Avui en dia, se sap que es fabrica a l'intestí en un 90%, a les cèl·lules enterocromafines de la mucosa intestinal. Una vegada produïda, s'adhereix a uns receptors especials i arriba al cervell a través de la sang. Qualsevol cosa que l'afecti, pot afectar també el nostre estat d'ànim.

De fet, hi ha estudis que assenyalen que les persones celíaqües tenen un nivell de depressió superior a la resta de la població.

Les intoleràncies i les al·lèrgies alimentàries fan que el

nostre intestí perdi efectivitat per absorbir nutrients essencials per mantenir en forma el nostre cervell, com ara el zinc, el triptòfan i el complex B. Aquests són necessaris, junt amb la importantíssima vitamina D, per tal de poder fabricar aquesta hormona crucial.

També afecten directament el tipus de bacteris que viuen al nostre intestí, ja que són els encarregats de modular el seu nivell al nostre organisme. D'aquí la necessitat de tenir la microbiota en bon estat. De fet, es postula que la seva alteració (sobretot a edats primerenques i a l'adolescència) poden contribuir a alteracions del neurodesenvolupament i a malalties psiquiàtriques en edats posteriors.

Detectar les causes d'una depressió no és fàcil, però una anàlisi del nivell de serotonina i vitamina D ens pot ajudar a començar a buscar quines poden ser les causes d'aquest desajust.

Els excrements pastosos o restrenyiment, colon irritable o els problemes digestius també poden ser indicadors que la nostra malaltia pot estar sent causada per una intolerància o al·lèrgia alimentària.

Una dieta adient a les nostres necessitats específiques, uns probiòtics amb *Lactobacillus plantarum*, *Lactobacillus rhamnosus* GG, *Lactobacillus helveticus*, *Bifidobacterium infantis*, *Bifidobacterium bifidum* y *Bifidobacterium longum* i l'eliminació dels sucres, ens ajudarà a retornar als nostres nivells òptims de serotonina, però sempre serà un bon professional qui ens ho diagnosticarà i solucionarà.

Per més informació, us podeu adreçar a:

Dra. Montserrat Falco

Centre mèdic Dr. Valls

Ctra. Nova, 125, 08530 La Garriga, Barcelona

Telèfon: 938 60 58 58

Nota de Premsa de la Coordinadora Obrim Fronteres

La Coordinadora "Obrim Fronteres" reuneix un nombre creixent de plataformes d'entitats i agrupacions de Catalunya que lluiten pel dret de les persones que fugen de les guerres, pobresa i catàstrofes que assolen el món, a obtenir refugi.

Les entitats que formem part d'Obrim Fronteres, estem duent a terme una tasca de sensibilització en els nostres entorns amb l'objectiu de defensar un tracte humà i legal cap a les persones que es veuen obligades a fugir d'una barbàrie de la que cal marxar o morir. Persones que davant la impossibilitat d'arribar per vies segures, es veuen obligades a posar-se en mans de màfies sense escrúpols que les espolien i maltracten i a afrontar el risc altíssim de morir ofegades a la mar Mediterrània, ferides a les tanques, presoneres a camps d'internament o retornades contra la seva voluntat. Sensibilització que es complementa amb la participació i organització en les mobilitzacions ciutadanes que s'han succeït arreu, com la manifestació del 19 de juny de 2016 o aquest 18 de febrer a Barcelona.

També hem col·laborat a posar en marxa xarxes educatives i materials pedagògics per poder contribuir a reforçar una tasca educativa imprescindible per aconseguir una societat compromesa amb els drets humans universals.

La coordinadora vol unir els seus esforços fins aconseguir aixecar un gran clam general contra les polítiques inhumanes dels governs europeus, especialment del govern espanyol. Un gran clam ciutadà que forci als polítics responsables a respectar el dret internacional d'asil i la protecció de les persones migrants.

Lluitem i lluitarem per exigir la fi de la mort a la Mediterrània, per la creació de vies segures per als migrants forçosos, per denunciar els vergonyosos tractats de la UE amb Turquia i de l'Estat espanyol amb el Marroc.

Lluitem i lluitarem contra l'aixecament de tanques a les fronteres europees, especialment les de Ceuta i Melilla, contra la construcció a Grècia de camps de refugiats en condicions infrahumanes i contra els impediments de les autoritats a l'actuació del voluntariat de les ONGs que tracten de dignificar la vida als camps.

Lluitem i lluitarem contra la política del govern espanyol que impedeix rebre i acollir els demandants de refugi a les ciutats que volen i estan preparades per fer-ho i que tanca en els CIEs i expulsa del país als que, malgrat tot, aconseguen arribar.

Lluitem i lluitarem per exigir a la Comunitat Europea que es compleixin els acords de Ginebra, Dublín i Schengen, així com que s'activi la directiva de protecció per casos d'asil massius.

Amb aquests objectius, algunes de les plataformes i grups de la Coordinadora Obrim Fronteres estem duent a terme una recollida de signatures als nostres barris i ciutats per adreçar al Congrés dels Diputats d'Espanya un text que recull aquestes reivindicacions. Demanem a les diputades i diputats i a totes les forces polítiques de Catalunya i Espanya que comparteixen els nostres objectius que s'uneixin per fer un canvi real en l'actual política migratòria espanyola i europea que faci possible l'acollida i el retorn als valors dels Drets Humans que son la raó de ser d'una Europa en la que ara mateix no ens reconeixem.

Volem aplegar forces i fem una crida a totes les organitzacions i entitats que també lluiten pels mateixos objectius que s'afegeixin a la nostra coordinadora. Contacte: coordinadora.obrim.fronteres@gmail.com

Obrim Fronteres:

Assemblea de voluntaris de Sant Cugat, Baix Montseny Acull, Barris Refugi, campanya Casa Nostra Casa Vostre, Fundipau, Girona Acull, Grup de Suport Stop Mare Mortum Blanes, Grup de treball de migració de la CUP, Indignats Ribera del Sió, Plataforma per la Pau Lloret, Stop Mare Mortum, Stop Mare Mortum Badalona, Stop Mare Mortum Garraf, Stop Mare Mortum Tarragona. Amb el suport de totes elles hem constituït la coordinadora Obrim Fronteres.

Handbol Veterans

Entrevistem a en Sergi (S) i a en Mario (M), entrenadors de l'equip.

Des de la redacció de Vila Veu us volíem fer unes quantes preguntes perquè els veïns i veïnes de Vilamajor coneguin més aquesta secció de l'handbol local.

Primerament, dir-vos que ens ha sobtat que per ser uns entrenadors d'un equip de veterans sembleu molt joves, no? Quines edats teniu? No us genera cert respecte el fet que els jugadors siguin més grans que vosaltres a l'hora de transmetre instruccions?

S: Tant en Mario com jo tenim la mateixa edat, 25 anys. És cert que al començament, quan no coneixíem els jugadors feia un cert respecte el fet d'haver de donar instruccions, consells i fins i tot clavar algun crit a algú que és més gran que tu. Però així que vam començar a conèixer els jugadors, ràpidament ens hi vam acostumar.

M: Sí que al principi feia respecte, perquè és gent amb molt més recorregut a la vida que nosaltres i això pesa, però un cop vam fer de l'equip una família, no tenim cap problema a donar consells o fer algun crit.

Quant fa que entreneu els veterans? I per què a veterans?

S: L'equip de veterans va començar l'any passat, la temporada 2015-2016. Un cop ens vam assabentar que l'equip estava format i que els faltaven entrenadors, ràpidament ens vam presentar voluntàriament al coordinador com a candidats per entrenar-los.

Els dos hem sigut entrenadors d'equips de base, i actualment estàvem sense poder entrenar per disponibilitat horària. Amb els horaris d'entrenament dels veterans ens podíem combinar feina i estudis i vam acabar decidint-nos per entrenar aquest equip.

M: I estem segurs al 100% que va ser una decisió molt encertada.

I com és que sou entrenadors i no jugadors? O compagineu les dues activitats?

S: Els dos hem sigut jugadors. Aquest és el primer any que no jugo, per motius personals, però l'any passat no vaig tenir problemes per combinar els entrenaments dels veterans amb els del primer equip.

M: El meu cas és una mica caòtic. He estat jugant des de ben petit, en aquest club i altres del voltant. Quan vaig tornar aquí, a casa, vaig estar jugant sis temporades al primer equip fins que fa dos anys una lesió em va fer allunyar-me dels terrenys de joc. Aleshores vaig voler involucrar-me al club com a entrenador de nou, ja que feia uns anys que per feina i estudis m'era impossible. Ara mateix estic començant a entrenar de nou i no hi ha problemes per dur a terme les dues funcions. De fet, omple molt quan veus els teus "nens" a la grada veient

com jugues i després poder estar a la banqueta amb ells.

Des de quan us ve la passió per entrenar handbol?

S: Vaig començar a fer d'entrenador a Sant Esteve de Palautordera amb equips de nens i nenes de la base. Vaig fer la formació de monitor d'handbol del Consell Esportiu del Vallès Oriental i des de llavors havia anat entrenant diversos equips de diferents categories. Amb la universitat no podia combinar-me poder entrenar a les tardes, que és quan entrenen la majoria d'equips, fins que va arribar l'oportunitat d'entrenar els veterans en una franja horària que sí que m'ho podia permetre.

M: Crec que és una vocació, ser entrenador d'un esport tan complicat tàcticament i tècnicament. Des de l'adolescència, que ja havia recorregut un bon camí a l'esport, vaig començar a entrenar nens petits, i veure al cap d'un temps la seva millora em feia sentir molt realitzat. Vaig estar uns anys sense poder fer-ho per temes laborals i d'estudis, i ara que he tornat ho tinc molt prioritzat, ja que és una de les coses que més m'il·lusionen i et lledes al matí pensant "a veure què farem avui a l'entrenament".

Des de quan fa que hi ha equip de veterans d'handbol a Vilamajor? Per què va sorgir aquesta necessitat de tenir un equip de veterans a Vilamajor?

S: Aquest és el segon any que existeix aquest equip. Aquest equip va néixer a partir de la inquietud arran de les ganes que hi havia entre alguns exjugadors i pares de nens i nenes del club que tenien ganes de practicar aquest esport.

M: Feia anys que al club es parlava de fer uns veterans, ja que els jugadors de sempre de la casa no podien aguantar a primer nivell eternament. L'espenta definitiva va venir la temporada passada, curiosament, per pares de nens del club, la majoria dels quals no havia practicat mai l'handbol. Això va fer la nostra tasca encara més complicada i alhora divertida. Va ser tot un repte que, de moment, és tot un èxit per la part que ens toca.

Jugueu alguna mena de torneig durant l'any? Què predomina, l'ambient de competició o l'ambient d'amistat i passar una bona estona?

S: Juguem a la Lliga Màsters de la Federació Catalana d'Handbol. És una lliga especial, on predomina un ambient distès i amistós, amb gent que té ganes de

seguir practicant l'esport després de retirar-se de l'àmbit competitiu. De totes maneres sempre ens hem plantejat serietat, compromís i motivació tant en els entrenaments com en els partits.

M: És clar que a tots ens agrada guanyar, però ho intentem fer amb una filosofia on tothom té oportunitats i minuts. Ningú ens ha de demostrar res, coneixem els nostres jugadors. Ens ho prenem d'aquesta manera, però sense perdre aquest aire seriós i de concentració als entrenaments i als partits.

Sou molts jugadors a l'equip? Si algú ens està llegint ara i li motivés venir a entrenar i jugar amb vosaltres, com ho ha de fer? Hi ha requisits previs? Només secció masculina?

S: L'any passat vam començar sent catorze jugadors en total i aquest any ja en som vint-i-quatre. L'equip ha crescut molt en tots els aspectes i l'equip sempre està obert a rebre nous jugadors, sempre que passin una revisió mèdica amb prova d'esforç i s'inscriguin i paguin la quota que requereix el club. Ara per ara només hi ha secció masculina de veterans, però esperem, i estariem encantats, que en un futur immediat comenci a formar-se una secció femenina de veteranes en el club.

M: Aquestes deu noves incorporacions no han hagut de passar cap test ni prova esportiva, així que si algú s'anima, estarem encantats, tant el cos tècnic, com els jugadors, que vingui a provar i veure si els agrada. L'únic requisit és una revisió mèdica per comprovar l'estat físic del jugador. A partir d'aquí, cap problema! El tema de les veteranes, és una cosa que des del club s'està començant a promoure, i seria tot un èxit. A veure si aconseguim que s'hi engresquin unes quantes i podem aconseguir-ho.

Rebeu alguna mena de gratificació per aquesta tasca o és pura passió i hobby?

S: El club ens paga uns diners, però realment ho fem perquè ens apassiona aquest esport i estem encantats d'ensenyar i dirigir aquest equip.

M: El més gratificant de tot és poder conèixer tots els nostres jugadors, fer amistat amb ells i, sobretot, poder ensenyar-los a practicar allò que més ens agrada. No hi ha preu per a això.

Què és el que més us emociona de la tasca d'entrenar, i concretament veterans?

S: L'any passat vam guanyar dos partits en tota la temporada i la majoria de jugadors no havien jugat mai a handbol. Aquest any en portem guanyats cinc i només hem jugat la primera volta de la lliga, i no en tenim prou. Individualment i col·lectivament, l'equip ha crescut enormement només amb un any de diferència, i això és fruit del treball, constància i feina ben feta per part de tothom.

M: Per a mi, el més gratificant és veure la millora de tots els jugadors, veure com l'any passat, moltes vegades no tenien consciència real del que estaven fent, però ara tots coneixen el seu lloc a l'equip, les seves funcions, què millorar i què potenciar. Veure com la temporada pas-

sada estàvem al final de la classificació i aquesta temporada estem donant guerra als equips de dalt parla molt bé del treball que estan realitzant com a grup. Això ens emociona i ens fa sentir orgullosos d'ells.

Algun aspecte negatiu?

S: Se'ns permet convocar fins a vint jugadors en un partit, però és molt difícil gestionar una banqueta tan àmplia, i sempre escurcem les convocatòries. Malgrat que també és una manera de fer que els jugadors convocats gaudeixin de més minuts, això fa que hi hagi jugadors que es quedin fora dels partits.

M: Quan entrenes un equip d'aquest caire més amistós, és complicat haver de fer rotacions a les convocatòries. És cert que sempre hi ha algun jugador lesionat o que no pot assistir per motius externs, però és dur veure com jugadors que estan treballant molt bé hagin d'estar a la grada mirant el partit. De totes maneres, també s'ho passen d'allò més bé veient els partits des de fora. Tret d'això, poques coses negatives, ells ens fan la feina fàcil.

Voleu aportar alguna cosa més que no us haguem preguntat i pugui interessar als veïns?

S: Animar els veïns i aficionats de Sant Antoni i Sant Pere de Vilamajor que vinguin a gaudir de l'handbol i l'ambient del Pavelló Joan Sapé, que té una de les millors aficions de l'handbol català.

El club creix dia rere dia, amb una bona feina que es fa des dels més petits fins als primers equips sèniors (tant femení com masculí), que estan a Lliga Catalana, que és la màxima categoria de Catalunya.

Pels que estigueu interessats a venir a veure partits podeu visitar els horaris del cap de setmana a la pàgina web <http://www.handbolvilamajor.cat>

Amb els veterans, juguem habitualment els partits els diumenges a la tarda a les 18 h, us hi esperem!

M: Només donar les gràcies a la revista per donar-nos l'oportunitat de fer que la gent vegi l'evolució d'aquest gran equip, i convidar tothom que vulgui a venir a veure qualsevol partit del club al pavelló. A partir d'aquí, si algú s'engresca, no hi haurà cap problema, l'acollirem amb els braços oberts, sigui de la categoria que sigui. També donar les gràcies al promotor d'aquest equip, l'Albert Vicente, per donar-nos la oportunitat d'entrenar-los; per a mi, és el millor equip que he portat mai.

Moltes gràcies per les vostres respostes i a gaudir amb l'handbol!

Els encants d'un mercat d'ocasió

FRANZ SCHLÖSSER

Digueu-me exagerat, però passejar-se i treure el nas al Mercat Solidari de la plaça Montseny de Sant Pere el disabte 17 de desembre va ser gairebé com fer-ho pel Camden, Covent Garden o Portobello londinencs. O pel Marché aux Puces parisenc.

En un espai francament reduït, una parada amb prou feines d'unes desenes de metres quadrats i deu taules, hi trobaves de tot: llibres, joguines, rellotges de polsera, bijuteria, roba d'hivern -neta i planxada!!!- sabates, bosses, parament de la llar, objectes de regal, etc. Fins i tot mobles! Tot en perfecte estat i, el que és més increïble, a preus irrisoris, regalats!, 1 o 2 euros la major part de les coses. Per 5 euros t'endues un rellotge de polsera de col·leccionista! Per 10, una jaqueta d'Armani o dues àmfores d'alabastre dignes d'aparèixer en una parada de brocanter. Per a una persona curiosa, amb gust, una autèntica cova d'Alí Babà! La bogeria!

El secret de tot plegat? Molta paciència, molta dedicació i molta generositat per part de tothom. Per començar, dels organitzadors, aquesta gent altruista i meravellosa de Vilamajor Acull que des del mes de setembre del 2015 estan treballant per als refugiats. Però també dels donants, capaços de desprendre's de coses que valen la pena i en bon estat mentre sigui per una bona causa (la recaptació va anar a les ONG Stop Mare Mortum i Proactiva Open Arms). I tot això sense oblidar, per descomptat, els compradors. Persones amb consciència que saben que adquirint coses al Mercat ajuden a tirar endavant projectes solidaris.

Sincerament, si els organitzadors aconseguixen mantenir el nivell d'aquesta primera edició -tenen intenció de fer-ne un parell l'any- ja us asseguro jo que aquest Mercat Solidari està cridat a créixer i a consolidar-se. Com el de Palau. Tant de bo.

Nota Redacció Vila Veu

Segons dades de Vilamajor Acull es varen recaptar 533 € en el mercat solidari, i durant l'onada de fred siberià del mes de gener Vilamajor Acull va recollir i enviar a l'ONG Olvidados 2700 €. Actualment estan treballant activament en diferents projectes: Obrim Fronteres, Casa nostra és casa vostra... i preparant diferents actes per als propers mesos. Us anirem informant.

